

tende en beperkende relaties, terwijl de pelgrim het meest passende symbool representeert van de moderne levensstrategie en zijn ontmoedigend doel om een identiteit te creëren.

Neoseksualiteiten en *self-sex*

De diversificatie van sociaal geaccepteerde levensstijlen en vormen van seksualiteit leidde noodzakelijkerwijs tot differentiatie binnen de oude categorieën van hetero- en homoseksualiteit. Het voormalig monolithische karakter waarvan werd aangetoond dat het in de praktijk theoretisch was, in die zin dat het een product van onze cultuur betrof. Seksuele en gendergeoriënteerde reacties – ooit door een gebrek aan een meer gedifferentieerde matrix gecategoriseerd als typisch heteroseksueel, homoseksueel of pervers – weken sindsdien af van deze voorgeschreven regel, door zichzelf te definiëren en te diversifiëren als levensstijlen. Oude pathologische entiteiten zoals sadomasochisme of transsexualiteit desintegreerden en verschenen opnieuw als neoseksualiteiten. Het proces van diversificatie werd duidelijk uitgelokt door belangrijke bewegingen in de jongste drie decennia, die ijverden voor zelfbeschikking en burgerrechten. In politieke termen correleren de oude vormen van seksualiteit en gender met een kleurrijk ensemble van rudimentair georganiseerde themabewegingen die naast elkaar opereren (van zelfhulpgroepen voor singles tot transsexuelen) en op hun beurt in de algemene politieke context geflankeerd worden door partijdige bewegingen, waarvan sommigen heel virulent zijn, zoals klimaat-*watchers*, vegetariërs en voorvechters van kinderrechten.

Nieuwe types van zelforganisatie, geassocieerd met biseksualiteit, *transgenderisme*, sadomasochisme en fetisjisme, om er maar enkele op te noemen, zijn typische *neoseksualiteiten* in die zin dat ze in de eerste plaats niet driftgeoriënteerd zijn in de oude betekenis. Ze zijn tegelijk seksueel en non-seksueel, aangezien zelfrespect, bevrediging en homeostase niet alleen zijn afgeleid van de mystificatie van een door lust gedreven liefde én het fantasma van een orgastische eenheid tijdens de seksuele gemeenschap, maar in dezelfde of grotere mate van de sensatie die gepaard gaat met non-seksuele zelfonthulling en de narcistische heruitvinding van zichzelf. Uiteindelijk balanceren ze tussen vast en vloeibaar, tussen het identieke en het non-identieke, en zijn ze vaak veel vergankelijker dan hun vastgeroeste voorgangers.

Dit alles wordt empirisch duidelijk en tastbaar tijdens *love parades* en *raves*, waar neosexuelen zichzelf

adverteren als verleidelijke seksuele subjecten en wel lustige seksuele objecten, maar gewoonlijk elk mogelijk seksueel contact uit de weg gaan. Wat blijkbaar wordt opgevoerd tijdens dergelijke evenementen en *happenings* is een collectief verlangen naar seksualiteit zonder conflict, en dit geheel in overeenstemming met de *Zeitgeist*. Het ogenschijnlijke doel is een altruïstische gemeenschap. Nochtans wil iedereen die er bij betrokken is net buiten die gemeenschap staan, en door deugdzaamheid, outfit of gedrag narcistisch en egocentrisch op zichzelf blijven. Iedereen is het oneens met conventies, en het is precies dat wat iedereen samenbrengt. De discipline die verlangd wordt in intieme relaties wordt vandaag duidelijk draaglijker gemaakt door een verscheidenheid van *kicks* en listen. De ondramatische liefde van intieme relaties wordt in ieder geval vaak geflankeerd door het dramatisch gehalte van evenementen die gewijd zijn aan zelfonthulling en zelfliefde. Zodoende zijn *love parades* en *raves* het toonbeeld van neoseksualiteit geworden. Mensen aanvaarden de regel van orde en functionele efficiëntie vijf dagen per week, zodat ze zich kunnen uitleven tijdens de weekends, met behulp van designerdrugs die het lichaam van de geest dissociëren en buitenlichamelijke ervaringen toelaten. Overeenkomstig kunnen we op basis van empirische studies veralgemenen dat het seksuele leven van adolescenten en jongvolwassenen balanceert tussen de ongedisciplineerde, geïndividualiseerde sensatie van laatmoderne massa-evenementen en het gedisciplineerde, collectieve zelfbehoud van vroegmoderne persoonlijke loyaliteit. En de zielen van zij die gelukkig en gezond zijn, schommelen 'heen en weer tussen extreme activiteit en onbedachtzame apathie' ([8], p. 172). Het doel is evenwel altijd zelfoptimalisering, en daar komen blijkbaar de ogenschijnlijk onafhankelijke regels uit voort, waar het zelf vanuit zichzelf verantwoordelijk voor is.

Transsexualiteit waarbij chirurgisch letterlijk wordt ingegrepen op de sekse, onderscheidt zich van neoseksualiteit op verschillende manieren maar in de eerste plaats omdat het een zelfverklaard *neogender* is, veeleer dan een flexibele neoseksualiteit. Als de enige, identificeerbare *neocreatie* heeft transsexualiteit de hoogste eer ontvangen die een cultuur kan krijgen. Welke andere vorm van seksualiteit of gender heeft immers zijn eigen wet gekregen of heeft dankzij de hoogste gerechtelijke instanties toegang gekregen tot ziekteverzekeringen? Het echt nieuwe aspect van transsexualiteit is dat het datgene wat ik '*cissexualiteit*' [16], [22] noem – en wat haar logische tegenhanger is – in een uiterst ambigu licht plaatst.